

Dissertatio I.

144 Hinc in forma distinguo primū consequens, videntur à Deo per scientiam visionis determinatam, nego, quia nullum principium pro eo signo determinatum est: Disjunctivam, & distinguenter omnia principia secundum suas rationes specificas, & individuales, concedo; & nego minorem, cuius probationem distinguo, est connexa cum objecto determinato, & illius seorsim ab alijs intuitiva, quando ea est determinata, concedo, quando est vaga, nego: Scientia enim visionis disjunctiva nequit connecti cum objecto determinato, nam objectum determinatum nō habet, neque esse potest unius principij intuitiva seorsim ab alijs, sed intuitiva omnium assumptorum in disjunctione.

SECTIO TERTIA.

De effectibus, & perfectione Prædestinationis
de genitrici.

PRO assignandis effectibus Mariana prædestinationis; præmittendum est, varias esse apud Exim. Doct. conditiones requisitas, ut aliquis sit prædestinationis effectus, quas ad quatuor reduxere Patres Isquier. disp. 43. q. 1. Iunius de prædest. Sect. 17. Cap. 7. & cum eis P. Ramir. tom. 2. de prædestinat. disp. 18. Cap. 1. Prima igitur ad prædestinationis effectum conditio est, quod sit beneficium à Deo provisum.

86

Sectio III.

553 & volitum prædestinato ex intentione illum glorificandi: Id est, debet esse bonum prædestinati, quod Deus possit per se causare, & descendat formaliter ex intentione finis gloriae: Indeque peccatum nequit esse prædestinationis effectus.

Secunda conditio est, vt ille effectus sit talis, qui non solum sit conducens, & utilis in actu primo ad prædestinati glorificationem, sed etiam in actu secundo proxime, vel remote ad tales glorificationem in re, & cum effectu infallibiliter conductus; alioqui non erit ex illis beneficijs, quibus certissime liberatur quicquid liberantur, ac proinde ad beneficia per prædestinationem præparata non pertinebit. Atque hec conductentia infallibilis in actu secundo beneficij ad gloriam, nō debet esse aliqua connexio intrinseca talis medium cum fine; sufficit enim, quod sit extrinseca fundata in futuritione cōditionata conjunctionis medij cum fine, seu in eo, quod tale medium si ponatur, defacto coniungeretur cum gloria.

Iam tertia conditio est, quod sit effectus aliquius divina voluntatis erga prædestinatum specialis, quæ scilicet reprobo nequeat convenire, & infallibiliter connexa cum eius gloria; quia nimis Deus tales effectum amet secundum quod efficax est ad gloriam prædestinati. Quartademum conditio est, quod sit saltem extrinsece supernaturalis, quatenus nec in se naturalis sit ordinatus tamen extrinsece ad finem super-

003340

56.

Dissertatio. I.

naturalem gloria; nam cum hæc sit finis super-naturalis, media ad illam debent aliquam super-naturalitatem saltem extrinsecam participare. Hoc præmisso, sit.

Nostra conclusio: effectus prædestinationis Deiparæ sunt, primo Maternitas Dei. Secundo gratia, merita, & gloria. Tertio physica existē-tia cum immaculata Cōceptione. Quarto substan-tia cum omnibus suis proprietatibus sive inseparabilibus, vt potentijs, organis &c. sive acquisitijs, vt sunt scientiæ, artes &c. sive morali-bus, vt virtutibus, sive extrinsecis, vt sunt patræ, & Parentes. Probatur conclusio, de maternitate, gratia, & meritis contra Gabrielem q. 1. art. 3. dub. 2. Quidquid causatur per divinum decretum, & defacto conductus ad finem gloria, est effectus prædestinationis; atqui maternitas Dei, gratia, & merita fuerunt cauata per divinum decretum, & defacto conduxere ad gloriam B. Virginis, vt pote media connaturalia, quibus Deus vñus est, vt beatitudinem Maria obtingeret: ergo sunt effectus prædestinationis illius.

Probatur de gloria contra Durandum. Omne id, quod causatur à prædestinatione, est effectus prædestinationis; atqui gloria Virginis fuit causata à prædestinatione ipsius, nam fuit causata à beneficijs, seu medijs, circa quæ imme-diate versata est eius prædestinatio; ergo fuit effectus illius. Probatur demum conclusio de-

exil-

Sectio III.

57.

existentia, & substantia Virginis cum suis pro-prietatibus, (nam immaculata Conceptio, est de ordine gratiæ) ex Apost. ad Roman. Capite 8. aiente, *Diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum ipsi*, qui secundum propositum vocati sunt Sancti. Ex quibus sic: Omnia sine exceptione, defacto cooperantia in bonum prædestinati descendunt ex proposito, seu decreto prædestinationis, que vocati sunt Sancti, ac proinde sunt effectus prædestinationis; atqui existentia, & substantia B. Virginis cum suis proprietatibus defacto coope-rata sunt in bonū illius; Ergo sunt effectus ipsius prædestinationis.

Quod quidem ita sensit Div. Thom. ad hic-textum, & i. p. q. 23. artic. 8. inquietus, *sub or-dine prædestinationis cadit quidquid hominem promo-veat ad salutem, vel orationes propriæ, vel aliorum, vel alia bona, vel quidquid huiusmodi, sine quibus aliquis salutem non consequitur; atqui existentia, & substan-tia Beata Virginis ipsi prouenit in salutem,* & est aliiquid, sine quo ea salutem non conseque-retur, vt patet: Ergo cadit sub ordine prædesti-nationis illius, & ab illa descendit ut effectus. Atque in eadem sententia sunt Div. Fulgēs. lib. e. Incarnat. & grāt. Christi. Cap. 3. l. & Anselm. concord. prædestination. cum Libero arbitrio. Colom.

Probatur etiam ratione. Quidquid pertinet aliquomodo ad ordinem supernale gratiæ, & præ-videtur conjugandi in actu secundo, cum gl-

ria, est effectus prædestinationis, nam ad gloriā infallibiliter conductit; sed existentia, & substantia Mariæ, sicut, & Christi Filij eius, pertinet ad ordinem supernaturalem gratiæ, & prævisa fuit in actu secundo conjugenda cum gloria: Ergo est effectus prædestinationis illius. Ulterius: existentia, & substantia humanitatis Christi Domini cum suis proprietatibus juxta Theologos, ut pote fundamentum totius ordinis supernaturalis, sunt effuctus prædestinationis illius; sed prædestinationis Christi, fuit perfectissimum exemplar prædestinationis Mariæ, & hæc cum fierit fundamentum, seu principiū ipsius Christi, est etiam fundamentum, licet minus principale, totius ordinis supernaturalis: Ergo.

Iam vero circa perfectionem prædestinationis Deigenitricis, dicendum est, quod ea est maxima respectu perfectionis prædestinationis omnium hominum, excepto Christo, & omnium animarum Angelorum. Majoritas autem perfectionis sumitur primo ex terminis, ad quos est Maria prædestinata, scilicet maternitatem Dei, gratiā, & gloriam, qui quidem termini excedunt sine comparatione omnes terminos prædestinationis Angelorum, & hominū, nam sola Dignitas Matris Dei infinite superat omnem eorum perfectionem. Sumitur secundo ex principijs, a quibus ea prædestinationis descendit, & sunt idæa dñe, quas inter obtinet principatum idæa Mariæ.

Item

Item divinus amor, qui tantus est, quantum Filius exercet in Matrem, & Matrem præstabilitissimam, Pater in Filium, Sponsus in Sponsam. Denique merita Christi, quæ abundantius, & copiosius pro Maria, quam pro alijs hominibus applicata sunt; ideo enim quando Christus redimebat genus humanum illa stabat iuxta Crucem, ut pote prima, & proximior in redemptione: & verum inde probatur, quod S. Bernard. aiebat, nimirum Verbum plus pro redimenda Maria, quæ pro omnibus alijs venisse. Atque hæc breviter dicta sunt, quæ latius explicata reperies apud P. Rodes hic q. 1, Sect. 4. & 5.

Argumenta Contraria.

Argumentum primum: Ea quæ sunt communia Reprobis, non sunt in prædestinationis effectus prædestinationis; sed omnia dona supernaturalia, præter gloriam sunt communia Reprobis. Ergo gratia non fuit effectus prædestinationis Mariæ. Poterat negari absolute minor, quia perseverantia finalis in gratia, est donum supernaturale distinctum à gloria, & non est communis Reprobis. Verum illam distinguo, omnia dona supernaturalia physice sumpta, & quo ad intrinseca, sunt communia Reprobis, omittor sumpta etiam quoad extrinseca, nimirum secundum conducedientiam in actu secundo ad gloriam,

sunt

30.

Dissertatio I.

sunt communia; nego, quia ea dona in actu secundo non conjunguntur cum gloria in Reprobis; secus autem in Prædestinatis, ideoque sunt effectus prædestinationis.

Argumentum secundum: Omnis prædestinationis est Providentia; sed providentia tantum est de medijs in ordine ad finem: Ergo prædestinationis tantum est de medijs; sed gloria est finis prædestinationis: Ergo non est illius effectus. Nota quod media possunt sumi vel formaliter propter prescisse sunt media, vel etiam compleutive, quantum complementur per accusationem finis: Quod si media formaliter sumantur, providentia tantum est de medijs; si vero etiam compleutive, non solum est de medijs, verum etiam de fine. Et quidem finis per aliquam providentiæ intentus, est principalis, & proprius effectus illius. Nunc distinguo minorem: tantum est de medijs, si formaliter sumantur, concedo, si etiam compleutive, nego.

Argumentum tertium: prima existentia Beatae Virginis nequit esse effectus providentiae; quia ad providentiam non pertinet dare rebus existentiam, sed hanc supposita, eas gubernare, atque ad suos fines dirigere; atqui omnis prædestinationis est providentia: ergo prima existentia B. Virginis nequit esse effectus prædestinationis. Nota, quod providentia potest sumi, vel affiri, nimis propter est gubernatio rei, & sic

de-

Sectio III.

61.

debet præsupponere rem existentem; vel late, propter est præcisæ ordinatio, seu destinatio ad aliquem finem, & sic versari potest circa rei existentiam, quam ad aliquem finem potest ordinare. Hinc distinguo maiorem, nequit esse effectus providentiae stricte sumptu, concedo, late, nego, & similiter probationem inclusam.

Deinde nego consequiam, & est disparitas inter providentiam, & prædestinationem, hoc est, inter providentiam secundum se, & strictè sumptam, & providentiam propter prædestinationem; quia propriè loquendo primum esse rei non dicitur rei provideri; ast primum esse rei propriè, & rectè dicitur destinari, seu prædestinari ad aliquem finem; ideoque licet prima rei existentia nequeat esse propriè effectus providentiae, potest esse effectus prædestinationis. Inde cum prima existentia Mariæ fuerit à Deo prædestinata ad Maternitatem Dei, & gloriam Virginis, fuit etiam effectus prædestinationis illius, & non quid presuppositum, sed quid in prædestinatione inclusum.

Argumentum quartum: Omnis effectus prædestinationis, est beneficium prædestinati, nam prædestinationis est præparatio beneficiorum; sed existentia, & substantia subjecti nequit esse beneficium, cum non supponat subjectum, cui conferatur: Ergo existentia, & substantia Mariæ, nequit esse effectus prædestinationis. Nota, quod

obus

Si beneficium sumatur pro dono indebito, qualiter sunt beneficia preparata per prædestinationem, non debet supponere subjectum, cui conferatur, cum non detur ex exigentia illius, vel alterius; indeque potest esse subjecti existentia, & substantia: scilicet autem erit si sit donū debitum, quia debet supponere subjectum, cui debetur. Hinc distinguo maiorem, est beneficium debitum, nego, indebitum, concedo: Et minorem, nequit esse beneficium debitum, concedo, indebitum, nego.

Sed contra: Omne beneficium debet esse subjecti distincti; alioqui beneficium esset beneficium sui ipsius, aut beneficium beneficij, quod repugnat; sed si existentia, & substantia Beatae Virginis esset effectus prædestinationis ipsius, esset identice beneficium, & subjectum beneficij: Ergo non est effectus prædestinationis. Nego maiorem, atque probationem inclusam, concedo, & nego, repugnantiam illatam: sicut enim non repugnat, quod eadem cognitio secum realiter identificet formalitatem cognitionis, & cognitam; & eadem volitio formalitatem voluntatis, & volitae, quando cognitio reflexè cognoscitur, & volitio reflexè amat: Cur repugnabit, quod eadem entitas identificet secum formalitates beneficij, & beneficiati?

Argumentum quintum: forma nequit efficaciter amari, nisi subjecto existenti: Ergo beatitudo

tudo Mariæ efficaciter amata supponit existentiam ipsius, ac proinde huc nequit esse effectus talis amoris, cum ad illum supponatur. Nota, quod si forma, & subjectum simul decernantur, vel per idem decretum, vel per duplex, quorum unum derivetur ex alio, bene potest amari forma subjecto non existenti, quia cum subjectum, & forma iam sint decretata, unum potest amari alteri: Et sic accidit in prædestinatione Mariæ. Hinc distinguo antecedens, nequit &c. Si pariter decernantur forma, & subjectum, nego, si non pariter decernantur, concedo, & nego consequianti.

Argumentum sextum: Si substantia Beatae Virginis cu[m] suis naturalibus proprietatibus efficit effectus prædestinationis ipsius, illæ conducederent ad primam gratiam; sed hoc est falsum, alias daretur causa naturalis primæ gratiæ, quod implicant: Ergo non sunt effectus. Distinguo maiorem, conducerent ad primam gratiam per modum meriti, aut dispositionis moralis, nego, per modum causæ physicæ receptivæ, & effectivæ; concedo; & in hoc sensu, nego minorem, cuius probationem distinguo, causa naturalis meritoria, aut dispositiva moraliter, nego; physica receptiva, & effectiva, concedo. Etenim ad primam gratiam vocationis nequit dari conductientia, aucta causa per modum meriti, aut dispositionis moralis, vii dixi tract. de ente supernatur. dis. vlt. quia p[ro]la

ipsa est omnis meriti principium; bene vero potest dari causa naturalis physica receptiva, & effectiva, qualis est anima, ut etiam est respectus visionis beatifica, quam medio lumine glorie producit.

Argumentum septimum: D. Aug. Cap. 10 de prædestinatione. Sanctor. prædestinationem definit, præparationem gratiæ, & ait, gratiam esse prædestinationis effectum. Ergo dona naturalia non sunt effectus prædestinationis. Item ipse Epist. 105. ad illud Apost. ad Roman. 3. iustificati gratis per gratiam ipsius, inquit, non istam gratiam commendat Apostolus, qua creati sumus, sed qua iustificati. Et Patres Africani cum ipso Aug. Epist. 95. dicunt, & si quadam non improbanda ratione dicitur gratia Dei, qua creati sumus; alia tamen est, qua prædestinati vocamur. Ergo iuxta Augustinum, & Patres Africanos, beneficium existentia, & creationis non est effectus prædestinationis, & meritorum Christi, ac proinde, nec existentia Mariæ.

Distinguo antecedens: ait, gratiam esse prædestinationis effectum: ita ut reliqua dona à ratione effectus excludat, nego, ita ut non excludat, concedo. Vel aliter: ait, gratiam latius acceptam, quatenus etiā dona naturalia includit, concedo, stricte acceptam præscisse, nego. Hoc est, Augustinus inter effectus prædestinationis, id est facit mentionem de gratia, quia hæc est effectus principalis, ad quem ceteri referuntur;

per

per hoc tamen alios non excludit: vel etiā iuxta secundam solutionem nomine gratiæ intelligit quodlibet aliud donum, quod ad finem supernaturalem ordinatur, nam ita gratia sæpe accipitur à Patribus, & Scholasticis.

Ad alias duas, quæ addūtur auctoritates, distinguo etiam consequens, non est effectus prædestinationis, ly non negante rationem effectus simpliciter talem, nego, negante principalitatem in ratione effectus, concedo. Etenim, ut bene ait, P. Iunius, & ex eo P. Ramires sup. n. 16. Cap. 2. Augustinus, & Patres Africani, non negant absolute donis naturalibus rationem effectus prædestinationis, sed tantum principalitatem in ea ratione; sicut quando Apostolus 1. ad Corinth. 9. ait nūquid de bobus cura est Deo? Nō negat absolute providentiam Dei circa bobes, sed solum illam se pecialem, quam circa creaturas rationales exercet. Pariter etiam quod Apostolus tres tantum prædestinationis effectus enumeret, timirum, vocavit, iustificavit; glorificavit, solum denotat horum principalitatem; alios vero non excludit cū potius iam illos expresserit ibi, omnia cooperantur in bonum.

Argumentum octavum. Patres contendentes contra Pelagium, & Semipelagianos nullū ex parte prædestinati dari prædestinationis meritum, nunquam ad id probandum assumpserūt pro inedio, non posse prædestinatum mereri sua

E

excl-

66.

Dissertatio I.

existentiam; quod quidem erat medium efficacissimum cum principium esse principale meriti, quia illis est existentia, nequeat cadere sub meritum. Ergo quia censuerunt, existentiam non esse effectum prædestinationis. Distinguo ultimam partem antecedentis, erat medium efficacissimum, & ad intentum Patrum, nego; aliter transeat. Etenim intentum Patrum contra Pelagium, & eius reliquias, solum erat, non dari meritum naturae, & arbitrii an viribus proprijs reliqui respectu prædestinationis ad gratiam, & gloriam; non autem nullum dari meritum ad integrum prædestinationem, licet id obiter suis etiam argumentis convincerent.

Argumentum nonum. Bona naturalia proveniunt ab exigentia causarum naturalium: Ergo non sunt effectus prædestinationis. Ulterius: effectus prædestinationis debet esse ordinis indebiti gratiae distinctae à creatione; sed bona naturalia non sunt talis ordinis: Ergo non sunt effectus. Nego consequentiam, quia ipsa naturalis causarum dispositio, ex qua illarum oritur exigentia, specialiter ordinatur à Deo ad beatitudinem prætestinati. Ad id quod additur, distinguo maiorem, effectus principalior prædestinationis &c. concedo, effectus minus principalis, quia sunt dona naturalia, nego; ad hanc enim sufficit, quod de facto conducant ad beatitudinem, intervenientibus alijs effectibus principalioribus, ut gratia, & ceteris donis supernaturalibus.

DIS-

Dissertatio II.

67.

DISSERTATIO SECUNDÆ.

De primo effectu Prædestinationis Deiparæ, seu de Maternitate Dei.

OMISSIS alijs de prædestinatione quæstionibus, quas alijs tractant, & quæ nihil speciale habent de B. Virgine, quod de quovis predestinato non dicatur: Procedimus ad singillatim discutiendos Marianæ prædestinationis effectus, sectione precedenti enumeratos; & in primis agimus de Maternitate Dei, quæ, vtpore fons omnium gratiarum collatarum Mariæ primum, iure merito, locum obtinet. Sit ergo.

SECTIO PRIMA.
An Beata Virgo sit vera Mater Dei, & constituta in ordine hypostatico?

PRÆMITTO primo, quod cum divina natura quatuor possit modis participari, quatuor etiam à Theologis ordines iure distinguntur. Primus est *ordo increatus*, in quo Deitas participatur per identitatem à tribus Personis. Secundus est *ordo naturæ*, qui complectitur omnia entia naturalia, vt Angelos, Homines, Cælum &c. & à quo per affectionem, & quamdam simili-

E 2

lita-